

Idet derimod undertegnede Gleerup og Rotwitt, som foranført, fraraade Lovforslaget, gaae vi ud fra den Ansæelse, at Administrationen bør have frie Hænder til at erhverve de Oplysninger, den finder fornødne til en Sags Afgjørelse, paa hvilkensomhelst Maade og ad hvilken Vei den vil, men fornemmelig derfra, at ved en Lov som den foreslaaede vindes Intet i Sandhedens Interesse; thi er det endog utvivlsomt, at en saadan Lov vil kunne forebygge ligesom falske Erklæringer, troe vi dog, at disse afgives saa sjældent, at vi ansee den Skade for større, der vil bevirkes ved, at Bedkommende, der give Erklæring, ikke føle dem tilstrækkelig frie, naar de skulle overlevere deres Erklæring til Klager eller Supplicand, og saaledes hindres i frimodig at udtale dem, især naar Spørgsmaalet er personligt. Sluttelig formene vi, at ligeoverfor den rettskafne Mand, der skal give Erklæring, behøves Loven ikke, og ligeoverfor den uredelige og samvittighedsløse vil den ingen Betydning erholde.

L. E. Ammighøj. Gleerup. J. A. Hansen.
Didsbøret.

Rotwitt. Spandet.

XX.

Betænkning

over det Landstinget forelagte Udkast til Lønningslov for de ved Ministerierne ansatte Embedsmænd.

Afgiven af Landstingets Udvalg den
2den Decbr.

Efter Landstingets Beslutning paaligger det Undertegnede at afgive Betænkning over det Thinget forelagte „Udkast til Lønningslov for de ved Ministerierne ansatte Embedsmænd.“

I den Anledning tillade vi os i Almindelighed at bemærke:

at det, naar Lønningsbestemmelser for en Stats Embedsmænd skulle diskuteres, og naar der i den Henseende skal tages endelig Beslutning af den lovgivende Magt, vilde være det Rigtigste, at der paa een Gang forelægges en Lov for samtlige Statens Embedsmænd, idet man kun paa den Maade tilstrækkeligen kan afveie de mange forskellige Momenter, som i saa Henseende med Nødvendighed maae gjøre sig gjældende, men

at vi dog erkjende, at det, efter de nugældende Forhold her i Landet, ei har kunnet lade sig gjøre, hidtil at forelægge en sliq almindelig Lov for alle Statens Embedsmænd, saa der har været Grund for Finantsministeren til, efter de til ham stete Opfordringer, at forelægge specielle Gageringslove, ligesom det ogsaa kan siges at have været en Nødvendighed for Rigsdagen at votere saadanne specielle Love, fordi det navnlig og væsentligst maatte komme i Betragtning, at flere Classer af Embedsmænd hidtil have været lønede enten med Sportler alene, eller tildeels med fast Gage, tildeels med Sportler, og at en Overgang til Lønning med fast Gage alene fra alle Sider er bleven erkjendt for høist gavnlig.

Men, naar vi saaledes antage, at der hidtil har været et Slags Nødvendighed i at votere de Rigsdagen forelagte specielle Lønningslove for Amtsforvaltere, Toldembedsmænd og Forstembedsmænd, kunne vi paa den anden Side ikke indrømme, at den samme Nødvendighed er forhaanden for ogsaa at gaae ind paa det nu foreliggende Udkast til en Lønningslov for de ved Ministerierne ansatte Embedsmænd. Thi det maa vel bemærkes, at disse Embedsmænd, saavidt os bekjendt, ikke hidtil have været eller for Tiden ere lønede enten ganske eller tildeels med Sportler, hvormod de alle nu have faste Gager. Hertil kommer derhos,

at der ikke i det her omhandlede Udkast, som i de tidligere voterede Love, er optaget nogen Fortegnelse over, hvilke eller hvormange Embedsmænd Loven skal angaae, hvilket vi isørigt indrømme, at Finantsministeriet ikke, under de nuværende Forhold, hvor Stabilitet tildeels sæynes, har kunnet eller i al Fald burdet gjøre;